

Ansaitsematon armo

Matt. 20

By Juha Muukkonen

24/1/2013

Saarna (3 ep, Matt. 20:1-16) Raamatunkäännös: KR 1933/38 **JÄSENNYS: 1.**
ARMOPALKKA: SAMA PALKKA KAIKILLE TYÖAIKAAN JA TEHTÄVIEN VAATIVUUTEEN KATSOMATTA

2. MIKSI YKSI OTTAA ARMOPALKKAN VASTAAN JA TOINEN EI?
3. JUMALA ON VALINNUT IHMISTEN SILMISSÄ HEIKON JA MITÄTTÖMÄN
4. VOIMATON JA PIENI LAPSI ARMON VASTAANOTTAMISEN JA USKON ESIKUVANA
5. ARMAHDETTU EI LASKESKELE TOISEN ANSIOITA
6. ARMO JA UUSI ELÄMÄ LAHJOITETAAN SANAN JA KASTEEN KAUTTA

SAARNA

1. ARMOPALKKA: SAMA PALKKA KAIKILLE TYÖAIKAAN JA TEHTÄVIEN VAATIVUUTEEN KATSOMATTA

Päivän evankeliumissa (Matt. 20:1-16) Jeesus puhuu miehistä, jotka isäntä palkkasi moneen eri aikaan päivästä työhön viinitarhaan. Jotkut ehtivät olla töissä koko pitkän ja helteisen päivän aamubarhaisesta eli noin kello kuudesta alkaen. Jotkut tulivat aamupäivällä kello 9, jotkut puolenpäivän aikaan. Vielä iltapäivälläkin kello 3 tuli uusia työmiehiä. Lopulta vielä aivan viime hetkillä, tuntia ennen auringon laskua ja työpäivän päättymistä, isäntä palkkasi väkeä viinitarhaansa. Nämä viimeksi tulleet ehtivät tehdä vain yhden tunnin työtä. Ja kuitenkin kaikille maksettiin sama yhden täyden työpäivän palkka.

”Huutava epäoikeudenmukaisuus”, sanoo tässä luonnostaan varmaan jokainen. Eikö päivän helteessä pitkään hikistä työtä tehnyt olisi oikeutettu parempaan palkkaan kuin se, joka teki työtä yhden vaivaisen tunnin? Ja tuo tuntikin tehtiin vielä vähemmän hiostavissa ja uuvuttavissa olosuhteissa auringon jo kääntyessä laskuun. Eikö jokaisen meidän mielestä pitkästä ja raskaasta työpäivästä kuulu maksaa parempi palkka kuin lyhyen rahtusen kestäneestä vaivannäöstä?

Herramme Jeesus haluaa opettaa meille tämän vertauksen kautta Jumalan valtakunnan suuren salaisuuden; ihmisjärjelle ja kokemukselle muutoin täysin vieraan ja käsittämättömän asian. Tuon salaisuuden nimi on armo.

Jumalan valtakunnan suurin salaisuus on armo. Rippikoulussa opetetaan armosta näin: A niin

Ansaitsematon armo

Matt. 20

By Juha Muukkonen

24/1/2013

kuin ansaitsematon, R niin kuin rakkaus, M niin kuin minun ja O niin kuin osakseni. 'Ansaitsematon Rakkaus Minun Osakseni.' Armo on sellaista hyvää, mitä sen kohteen oleva ei ansaitse.

Nuo iltapäivän viime hetkillä työhön tulleet eivät olisi ansainneet samaa palkkaa kuin koko päivän raataneet. Jumalan valtakunnassa palkka maksetaan armosta, ei ansiosta. Taivasten valtakunnassa palkka saadaan lahjaksi; sitä ei lasketa ja makseta työn määrän eikä edes vaatavuuden perusteella. Ammattiyhdistysliikkeitä ja edunvalvontajärjestöjä ei Jumalan armotalous-järjestelmässä tarvita. Siellä vallitsee täydellinen yhdenvertaisuus: kaikki saavat täsmälleen saman palkan!

Armopalkan ja sillä maksettavan luksus-luokan hotellipaikan taivaassa saa Jumalan valtakunnassa lahjaksi, sitä ei tarvitse eikä voikaan ansaita. Miksi tuo lahja ei sitten näytä kelpaavan kuin vain harvalle? Miksi moni ei suostu ottamaan vastaan tuota armopalkkaa, vaan yrittää sen sijaan vain itse ansaita ja raataa? Miksi toinen ottaa vastaan armon ja uskon Jeesukseen, ja toinen siinä vieressä oleva sen torjuu?

2. MIKSI YKSI OTTAA ARMOPALKKAN VASTAAN JA TOINEN EI?

Ehkä sinuakin on joskus askarruttanut seuraava kysymys: "Miksi Jumala on valinnut juuri minut pe-lastukseen ja taivaaseen, kutsunut juuri minut lapseseen?" Ainakaan silloin, jos olet perheen tai lähisukusi, työpaikkasi tai naapurustosi ainoa Jeesuksen uskoa tunnustava kristitty, et ole voinut välttää tuolta kysymykseltä: Miksi armopalkka ei kelpaa kaikille?

Miksi niin monet elävät aivan kuin Jeesus ei olisi kaan noussut haudataan ja antanut lähetyskäskeään "Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni"? Miksi niin monet kulkevat tekojen tien ja ihmisrakkauden vaatimuksen raskasta taakkaa mukanaan kantaen, aivan kuin Jeesus ei olisi kaan täyttänyt lakia meidän puolestamme? Aivan niin kuin Jeesus ei olisi kaan täydellisesti rakastanut niin Isää Jumalaa kuin veljiään, ihmisiä? Miksi niin monet riutuvat syyllisyytensä maahan painamana, aivan niin kuin Jeesus ei olisi kaan sovittanut meidän syntejämme Golgatan ristillä? Miksi niin monet masentuvat ja menettävät elämänsä halunsa ja rohkeutensa, aivan niin kuin Herra ei olisi koskaan luvannut antaa meille tulevaisuutta ja toivoa?

Miksi juuri minä olen saanut uskon ja uudestisyntymisen sekä siinä elämisen lahjan niin monen muun kulkiessa laveaa tietä kohti kadotusta? Miksi Jumala seurustelee juuri minun kanssani tuhlaten minulle aikaansa, rakkauttaan ja anteeksiantamustaan? Miksi minä olen saanut oppia tuntemaan Jumalan, kun niin monelle Hän näyttää jäävän kovin vieraaksi ja kaukaiseksi? Olenko minä jotenkin parempi kuin toiset? Onko minussa jotakin sellaista hyvää, jota toisissa,

uskosta osattomissa, ei ole? Miksi, Herra, olet valinnut juuri mi-nut niin monien muiden joukos-ta?

3. JUMALA ON VALINNUKSEEN IHMISTEN SILMISSÄ HEIKON JA MITÄTTÖMÄN

Raamatun vastaus edellä esitettyihin kysymyksiin on yksiselitteinen ja selvä: Ei Jumala ole valinnut sinua tai minua sen tähden, että olisimme toisia parempia. Pikemminkin päinvastoin: Jeesus tuli maan päälle etsimään syntisiä ja parantamaan sairaita. Hän tuli tekemään siitä jotakin, mikä ei itsessään mitään ole. Juuri siksi minä tarvitsen armoa ja elän uskossa Jeesukseen - en itseeni - koska olen huono ja surkea. Juuri heikkona, epäonnistuneena, paljossa - lopulta kaikessa - rikkinä ja itsekin rikkinä, kohdattuna ja saan ottaa vastaan armon ja anteeksiantavan, elävän Jumalan.

Jumala on valinnut sen, mikä on maailman silmissä heikkoa ja alhaista. Evankeliumiin uskomisen on maailman silmissä hullutusta. Golgatan veriseen mieheen Pelastajanaan uskovat ovat maailman silmissä hulluja. Armosta taivaaseen pääseminen on uudestisyntymättömän lihanmielen näkökulmasta pelkkää pilvilinnaunelmointia, jolla ei ole mitään todellisuuspohjaa.

Juuri tällaiset maailman silmissä hullut - minut kuin yhtäläillä sinutkin, veljeni ja sisareni Kristuksessa - on kutsuttu ei ainoastaan uskomaan vaan myös toisillekin julistamaan tätä suurta hullutuksen sanomaa, Heramme veristä pelastustekoa Golgatan ristillä. Meidät on kutsuttu julistamaan Hänen tekojensa, ei vähimäsi määrin omia tekojamme. Jos Jeesukseen uskovat olisivat kansan kermää: menestyviä, rikkaita, arvostettuja ja maailmanmiehisten ihmisten kadehtimia, niin mihin enää mahtuisi Jeesuksen ristien kautta tullut Jumalan rakkaus ja anteeksiantamus? Ei, Jumala kätkee suuruutensa pienuuteen, pyhyytensä itsessään syntisiin ihmisiin, voimansa heikkouteen, pelastuksensa tappioon ja elämän kuolemaan.

4. VOIMATON JA PIENI LAPSI ARMON VASTAANOTTAMISEN JA USKON ESIKUVANA

Sellaisessa, joka ei itsensä ole mitään, tulee kaikkein kirkkaimmin näkyviin Heramme armo, hyvyys, viisaus ja voima. Jeesus asettaa lapsen esikuvaksi taivas-kansalaisille. Voimaa, valtaa, ymmärrystä, tietoa, kokemusta, asemaa, omaisuutta ja itsemääräämisoikeutta vailla oleva ihmisen alku edustaa juuri kaikkea sitä heikkoutta ja mitättömyyttä, jonka Jumala on valinnut pelastukseen. Pienet ja mitättömät ihmiset uskovat Jeesukseen - ja voi sitä suurta ja vahvaa, joka tällaisen viettelee pois uskosta! Betonijärkäleen mukana meren pohjaan upottaminen olisi viettelijälle kovin armollinen rangaistus.

Pieni lapsi on jatkuvasti täysin aikuisten huolenpidon ja hoidon varassa. Lapsi ei voi mitenkään itse varustautua nälkää, kylmää ja maailman pahuutta vastaan. Me aikuiset pyrimme usein omavaraisuuteen, mutta Jeesuksen maailmassa tuon halun toteuttaminen joutaa pois pelastavan uskon tieltä. Jeesukseen usko ei voi hetkeäkään elää tai kestää ilman Herran jatkuvaa hoitoa ja huolenpitoa. Uskova elää armopalkan varassa, ei itse ansaitsemillaan tuloilla. Anteeksiantamusta ja Jeesuksen rakkautta sekä niistä seuraavaa toivoa ikuisesta elämästä onnen paratiisissa ei voi vähimmäskään määrin ansaita, varastoida, säilöä tai kerätä talteen. Armo on joka ainoa päivä aina uusi; eilisen siunauksilla ei voi tänään elää.

5. ARMAHDETTU EI LASKESELE TOISEN ANSIOITA

Jokapäiväisestä anteeksiantamuksesta elävä ja armosta taivaaseen kulkeva ei vilkuile ympärilleen kysellen, minkälaisilla avuilla ja töillä vierellä kulkevat sisaret ja veljet kohti taivasta ponnistelevat. Armahdettu ei laskeskele sitä, onko tuo vierellä elävä nyt riittävästi kilvoitellut ja nähnyt vaivaa ansaitakseen ikuisen elämän.

Jo lapsesta saakka olemme tottuneet ja oppineet tarkoin pitämään huolta siitä, että sisarus tai kaveri ei vahingossakaan saa suurempaa kakkupalaa kuin minä itse. Tai pääse lusmuilemaan yhteisesti hoidettavista töistä vähemmällä vai-valla kuin minä. Oikeudenmukaisuuden vaatimus on armoton ja kova niitä kohtaan, jotka näyttävät jotenkin saavan ansiotonta etua meidän kustannuksellamme. Työn ja siitä saatavan palkan pitää kulkea tarkoin käsikädessä; ja voi sitä vihaa ja raivoa, jos joku näyttää saavan palkkansa liian helpolla! Voi jos joku saa samasta työstä enemmän palkkaa kuin minä tai saman palkan vähemmästä työstä!

Taivaaseen ja pelastukseen emme kuitenkaan kuukaan yllä omilla töillämme ja ansioillamme. Uskon ulkopuolelta asioita katseleva kyllä helposti kuvittelee toisin. Uskova, joka kilvoittelee oikein eläköseen, näyttää helposti jotenkin ansaitsevan paremman kohtalon kuoleman jälkeen kuin se, joka täällä vain hummaa ja omia halujaan seuraa ja lihallisia himojaan tyydyttelee.

Ja usein uskova itsekkin tähän omavanhurskauden kuoppaan ja ylpeyteen lankeaa: "Kyllähän minä sentään taivaaseen kuulun! Enhän minä varasta, valehtele, ryypää ja huoraa niin kuin nuo jumalattomat! Minähän olen hillinnyt himojani ja hallinnut halujani lähimmäisiä rakastaessani ja Jumalaa palvellessani - toisin kuin nuo turmeltuneet jumalattomat! Kyllähän minun jo aivan oikeudenmukaisuuden periaatteen mukaisesti pitää saadakin kerran parempi osa kuin noiden toisten."

Yksinkertainen tosiasia on kuitenkin se, että kenenkään ihmisen kilvoittelu, rakastaminen ja lain täyttämisen - oli hän sitten uskossa tai ei - ei riitä maksuksi taivaspaikasta. Kukaan ei pääse

Ansaitsematon armo

Matt. 20

By Juha Muukkonen

24/1/2013

Jumalan lapseksi ja osalliseksi pelastuksesta sen tähden, että hän olisi itse vähimmässäkään määrin tuota hyvää osaa ansainnut. Pelastus on jokaiselle meille meidän ulkopuoleltamme annettu lahja, jonka peruste on täysin meidän oman elämämme ulkopuolella. Tuo perustus on Jeesuksen täydellinen elämä ja kaiken sovittava kärsimys ristillä. Me saamme sen osaksemme armosta.

6. ARMO JA UUSI ELÄMÄ LAHJOITETAAN SANAN JA KASTEEN KAUTTA

Jeesuksen ansaitsema armopalkka kohdistaan, maksetaan, osoitetaan, lahjoitetaan ja annetaan ansiottomalle ihmiselle Jumalan sanan kautta. Herramme Jeesuksen asettamissa armonvälineissä, kasteessa ja ehtoollisessa, tuo armon sana tulee materiaksi eli aineeksi - niin kuin Jumalan Sana itse tuli materiaan, syntyi lihaksi ja ihmiseksi neitsyt Marian kohtuun. Usko syntyy kuulemisesta, ja kuulemisen synnyttää Kristuksen sana. (Room. 10:17)

Kun ihminen, pieni - vielä vaikkapa äitinsä kohdussa kasvava - tai suuri, kuulee Jumalan sanan, alkaa siinä Jumalan uudestisyntyttävä työ. Jumala on luonut sanallaan tyhjästä koko maailmankaikkeuden, ja sanallaan Hän synnyttää myös syntiseen ihmiseen uuden hengellisen elämän.

Jumalan sanan kuulemista ja siitä johtuvaa uskoontuloa voi verrata siihen, kun ihminen syntyy naisen sisällä; kun miehen siemen hedelmöittää naisen munasolun, syntyy uusi ihminen. Kaikkien näkyville, sukupuoleltaan, näöltään ja persoonaltaan tunnetuksi tuo ihminen tulee synnyttämisen kautta. Tuosta synnytyspäivästä puhutaan syntymäpäivänä, vaikka tarkkaan ottaen ihminen on kyllä syntynyt jo noin yhdeksän kuukautta ennen sitä.

Samoin on hengellisen syntymän eli uudestisyntymisen laita. Salassa ihmisten silmissä näkymättömissä Jumalan sanan siemen hedelmöittää ihmisen: itsessään syntiseen ja hengellisesti kuolleeseen ihmiseen syntyy uusi hengellinen ihminen (1. Piet. 1:23). Kaikkien näkyville tuo uusi Jumalan lapsi syntyy pyhän kasteen kautta, josta Jeesus puhuu vedestä ja Hengestä syntymisenä (Joh. 3:5), Paavali puolestaan uudestisyntymisen pesuna (Tiit. 3:5).

Hengellinen syntymäpäivämme eli uudesti-syntymisemme hetki on kastepäivämme, vaikka syvimmiltään uusi hengellinen elämä meissä on alkanut jo siitä hetkestä alkaen, kun Jumalan sana on meihin uponnut eli olemme tulleet uskoon.

Jo äidin kohdussa voi tulla uskoon (Luuk. 1:39-45). Ennen kastepäivää me emme ole kuitenkaan vielä tulleet toisten ihmisten näkyville, meillä ei ole kristityn nimeä eikä jäsenyyttä Herran seurakunnassa.

Ennen syntymäpäivää meissä ei ole henkeä eli ennen kastepäivää meissä ei ole Pyhää Henkeä. Syntymän hetkellä ihminen alkaa itsenäisesti hengittää. Samoin myös hengellisen uudestisyntymisen hetkellä eli kasteessa ihmiselle annetaan lahjaksi Pyhä Henki (Apt. 2:38-39). Toki jo ennen kastehetkeäkin Herran Henki on Jumalan sanan kautta ollut vaikuttamassa uutta elämää, parannusta ja uskoa, mutta vasta kasteen kautta Hänet, Pyhä Henki, lahjoitetaan meille ja Hän tulee meidän päällemme (Apt. 19:1-6).

Saamme uskossa ottaa vastaan ja hyväksyä sen objektiivisen eli meidän ulkopuolisen tosiasian, että kasteessa Jumala lahjoitti juuri minulle ja Sinulle ikuisen elämän - ilman mitään ihmisen omaehtoista tahtoa tai ponnistelua. Siksi uskova ei kysele sitä, onko vierellä kulkeva tehnyt riittävästi hyvää pelastuakseen. Jos sitä aletaan kysyä, tulee vastaukseksi aina ja ikuisesti: ei ole tehnyt riittävästi. Kukaan ei pääse taivaaseen, en minä itse etkä sinä, jos perusteita pelastukseen aletaan etsiä meistä tai meidän elämästämme.

Minä pääsen taivaaseen ilman omia ansioitani. Armopalkan, jonka Jumala lahjaksi antaa, suuruus on kaikille sama. Ihminen on joko tunnus-tanut syntisyytensä ja saanut sen anteeksi Jeesuksen tähden - ja pääsee taivaaseen; tai sitten ihminen ei halua pyytää pahuuttaan anteeksi - ja joutuu kärsimään itse sen rangaistuksen iankaikkisessa kadotuksessa. Pelastuksen suuruus ja armopalkka eivät ole missään järjellisessä tai mitattavissa olevassa suhteessa ihmisen omiin mitättömiin ansioihin eli suorastaan miinusmerkkisiin velkoihin.

Kerroin aikanaan saattohoitovaiheessa olleelle syöpää sairastaneelle sedälleni Jeesuksen evankeliumista. Puhuin syntien anteeksiantamuksesta uskon kautta Golgatan ristiin, puhuin armosta ja lahjaksi saatavasta taivaasta. Setäni sanoi tuossa tilanteessa - kuolinvuoteellaan konkurssin tehneenä, avioliitossaan karille ajaneena ja vuosikymmenet kirkon penkkejä ja kirkollisveroa laistaneena: 'On se vaan ihmeellinen asia, että näin huonosti eletyn elämän jälkeen saa niin hyvän palkan, että pääsee taivaaseen!' Minulle nuo sanat ovat jääneet lähtemättömästi mieleeni, ja ne ovat monessa hengellisen hädän tilanteessa minua lohduttaneet ja rohkaisseet: 'On se vaan ihmeellinen asia, että näin huonosti eletyn elämän jälkeen saa niin hyvän palkan, että pääsee taivaaseen!'

"Näin sanoo Herra: - Älköön viisas kerskuko viisaudellaan, älköön väkevä voimillaan, älköön rikas rikkaudellaan. 23. Joka haluaa kerskua, kerskukoon sillä, että tuntee minut ja tietää, mitä minä tahdon." (Jer. 9:22-23)